

Františkovo slovo

č.104

Bůh je „rodina“ tří Osob

Biskup z Marseille: Dialog s islámem je možný jedině skrze duchovní postoj

Radostný úžas je rozpoznávacím znamením křesťana

Vrchní imám univerzity Al Azhar: Islám nemá s terorismem nic společného

Papež: Každodenní svatost je anonymní

Modlitba – pramen Milosrdenství

Eucharistie – síla lásky vzkříšeného Pána

O. Cervellera: Křesťané jsou v Iráku terčem útoků, protože sjednocují Irák

Ať se z víry nestává ideologie a z lásky filantropie, vyzval Petrův nástupce orionisty

výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Bůh je „rodina“ tří Osob

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Dnes na slavnost Nejsvětější Trojice nám Janovo evangelium (16,12-15) podává úryvek dlouhé řeči, kterou Ježíš pronesl na rozloučenou krátce před svým umučením. V této promluvě vysvětluje učedníkům nejhlubší pravdy, které se týkají Jeho osobně. Tak je načrtnutý *vztah mezi Ježíšem, Otcem a Duchem*. Ježíš ví, že se blíží uskutečnění Otcova plánu, který naplní svojí smrtí a svým zmrtvýchvstáním. A proto chce svoje učedníky ujistit, že je neopouští, neboť Duch svatý bude pokračovat v Jeho poslání. Duch prodlouží Ježíšovo poslání, to znamená, že povede církve dál.

Ježíš zjevuje, v čem toto poslání spočívá. Předně nás Duch uvádí do chápání mnoha věcí, které nám Ježíš má ještě říci (srov. Jan 16,12). Nejedná se o nové či speciální nauky, nýbrž o plné porozumění všeho, co Syn slyšel od Otce a dal poznat učedníkům (v.15). **Duch nás vede do nových zásadních situací s pohledem upřeným k Ježíši a zároveň otevřeným k událostem a k budoucnosti. On nám pomáhá, abychom kráčeli dějinami pevně zakořeněni v evangeliu a také v dynamické věrnosti našim tradicím a zvyklostem.**

Tajemství Trojice však mluví také o nás, o *našem vztahu s Otcem, Synem a Duchem svatým*. Prostřednictvím křtu nás totiž Duch svatý zasadil do srdce a života samotného Boha, který je společenstvím lásky. **Bůh je „rodina“ tří Osob, které se mají tolik rády, že tvoří jednotu.** Tato „božská rodina“ není do sebe uzavřená, nýbrž otevřená, sdílí se ve stvoření a v dějinách, vstoupila do světa lidí a povolává všechny, aby se stali její součástí. Trojiční horizont společenství nás všechny zahrnuje a podněcuje, abychom žili v lásce a bratrském sdílení a byli si jisti, že **tam, kde je láska, je Bůh.**

Naše bytí stvořené k obrazu a podobě Boha, který je společenstvím, nás nabádá, abychom sami sebe chápali jako bytí-ve-vztazích a žili mezi sebou v solidaritě i vzájemné lásce. Tyto vztahy se pěstují především v našich církevních společenstvích, aby byl stále zřetelnější obraz církve jakožto ikony Trojice. Pěstují se však ve všech ostatních sociálních vztazích, počínaje rodinami přes přátelství až k pracovnímu prostředí. Jsou to konkrétní příležitosti, které jsou nám nabízeny, abychom vytvářeli lidsky stále bohatší vztahy, schopné vzájemné úcty i nezištné lásky.

Slavnost Nejsvětější Trojice nás vybízí, **abychom se zapojili do každodenních událostí a byli kvasem společenství, útěchy a milosrdenství.** V tomto poslání je nám oporou moc, kterou nás obdařuje Duch svatý a která pečuje o tělo lidstva, jež je raněno nespravedlností, útlakem, nenávisť a chtivostí. Panna Maria ve svojí pokoře přijala Otcovu vůli a počala Syna z Ducha svatého. Ona, která je zrcadlem Trojice, ať nám pomáhá posílit naši víru v Trojiční tajemství a vtělit ji do rozhodnutí a postojů lásky a jednoty.

23.5.2016

Biskup z Marseille: Dialog s islámem je možný jedině skrze duchovní postoj

Řím. Důležitou událost dialogu mezi křesťany a muslimy, jakou je dnešní návštěva vrchního imáma Univerzity Al-Azhar, komentuje pro náš rozhlas pomocný biskup z Marseille mons. Jean-Marc Aveline, který se v Římě účastní symposia Papežského institutu pro arabská studia a islamistiku:

„Myslím, že toto setkání může stimulovat další malá setkání v terénu. Znímám v Marseille malou křesťanskou komunitu, která žije ve čtvrti z 95% muslimské. Existují tedy situace na jedné

straně velmi křehké, ale zároveň také velmi krásné. Setkání velkého imáma z Al-Azhar s papežem Františkem bude mít mnoho vrstev, ale jistě povzbuzuje tato malá bratrská setkání a je proto také důležité pro nás pro všechny."

Téměř čtvrtina z milionové populace Marseille se hlásí k islámu. Barvitě národnostní složení přístavního města doposud vytvářelo doposud poměrně fungující „umění vzájemného soužití“, které nicméně současné krize jak uvnitř islámu tak ve francouzské společnosti činí křehčí, podotýká biskup Aveline.

V rozhovoru pro deník *La Croix* papež František zmínil možnost vydat se právě do Marseille:

„Domnívám se, že se mu na Marseille líbí právě to, že jde z různých důvodů o město „laboratoř“, jak proto, že je obráceno do Středozemního moře, tak proto, že jeho obyvatelstvo je velmi různorodé.... Představuje tedy malou „laboratoř“ toho, co by se dalo dělat. Myslím, že tato naše každodenní výzva je tím, co papeže velmi zaujalo.“

Podobně jako v mnoha jiných evropských městech také v Marseille jsou čtvrti, které mají charakter ghetta. Jak komentuje biskup Aveline, nejde ovšem v první řadě o problém islámu, nýbrž o problém ekonomický a urbanistický. Ačkoli situace není tak vyhrocená jako např. v belgickém Molenbeeku, tato místa budí obavy, dodává marseilleský biskup:

„Jak víte, pro tyto čtvrti je typický také značně intenzivní obchod s drogami a může tam docházet i k obchodu se zbraněmi... To všechno je třeba mít na paměti. Nejde o otázku spojenou výlučně s mezináboženským dialogem. Je to problém spojený s podmínkami a situací evropských měst, které mohou nést zárodky konfliktů a budí skutečně velké obavy.“
Můžeme mít dobré znalosti o islámu i jasnou geopolitickou ideu, ale pokud chceme dojít ke skutečnému dialogu s islámem, je možný jedině skrze duchovní postoj, skrze vnímání muslimů jako lidí stvořených Bohem. Neznamená to být naivní, ale je to sázka, kterou je potřeba udělat, dodává marseilleský biskup. Dialog je možný jedině na základě hluboce duchovního postoje.

Kázání z Domu sv. Marty

23.5.2016

Radostný úžas je rozpoznávacím znamením křesťana

Vatikán. Křesťan nemůže existovat bez radosti - konstatoval papež František v homilii při ranní mši v kapli Domu sv. Marty. Papež zdůraznil, že i uprostřed životních strastí se křesťan umí svěřit Ježíši a žít s nadějí. A varoval znovu před nadvládou bohatství, které vede ke smutku.

Křesťan žije v radosti a úžasu díky Zmrtvýchvstání Ježíše Krista. Papež František komentoval první list svatého apoštola Petra (1,3-9) a zdůraznil, že **ani v soužení, kterým jsme zkoušeni, nám nikdy nebude odňata radost z „toho, co nám prokázal Bůh, který nás v Kristu znovu zrodil a obdařil nadějí“.**

„Můžeme tak jít k oné naději – poznamenal – kterou první křesťané znázorňovali jako nebeskou kotvu. Vezměme za provaz a jděme tam, k naději, která dává radost.“

*„Křesťan je mužem a ženou radosti, mužem a ženou s radostí v srdci. Neexistuje křesťan bez radosti! Možná řeknete: »Já jsem takových viděl spoustu!« - To nejsou křesťané! Říkají, že jsou, ale nejsou. Něco jim chybí. **Průkazem totožnosti křesťana je radost, evangelní radost, radost z toho, že jsme byli vyvoleni, spaseni a znovuzrozeni Ježíšem; radost z naděje, že nás Ježíš očekává. Tato radost se uprostřed křížů a utrpení života vyjadřuje jako pokoj v jistotě, že nás Ježíš provází a je s námi.**“*

„Křesťan – pokračoval dále papež – této radosti dává růst důvěrou v Boha. Bůh stále pamatuje na svoji smlouvu. A křesťan ví, že Bůh na něho pamatuje, má jej rád, provází jej a

očekává. A to je radost.“

Potom papež obrátil pozornost k dnešnímu evangeliu (Mk 10,17-27), které líčí setkání Ježíše s bohatým mládencem. „To byl muž – řekl – který nedokázal otevřít srdce radosti a zvolil si smutek, »protože měl mnoho majetku«.“

*„Byl připoután k majetku! Ježíš nám řekl, že nelze sloužit dvěma pánům: **bud' sloužíš Bohu anebo bohatství. Majetek není sám o sobě špatný, ale sloužit majetku je špatnost.** Chudák, »odešel zarmoucen«. Když jsou v našich farnostech, komunitách a v našich institucích lidé, kteří říkají, že jsou křesťané a chtějí být křesťany, ale jsou smutní, pak je něco v nepořádku. A musíme jim pomoci najít Ježíše a zbavit se onoho smutku, aby se mohli radovat z evangelia a měli radost, jež je vlastní dobré zvěsti.“*

Potom se papež pozastavil u potřeby úžasu. „Dobrý je úžas ze zjevení Boží lásky a nad hnutím Ducha svatého – řekl. Křesťan je mužem, ženou úžasu. Toto slovo – poznamenal – se vynořuje v závěru dnešního evangelia, když Ježíš vysvětluje apoštolům, že onen mládenec, který byl dobrý, jej nedovedl následovat proto, že byl připoután k majetku. - »Kdo tedy může být spasen?« - ptají se apoštolové. A Pán odpovídá, že u lidí je to nemožné, ale nikoli u Boha. To je úžas radosti z toho, že jsme byli zachráněni před životem, který lpí na majetku a mondénnosti. **Zesvětštění nás totiž od Ježíše odděluje! Boží moc a síla Ducha svatého však může všechno,**“ – řekl Petrův nástupce.

„Prosme dnes Pána, aby nás zahrnul úžasem z Něho a nad tolikerým duchovním bohatstvím, které nás obdařil. A s tímto úžasem, aby nám dal radost z našeho života i pokoj uprostřed životních těžkostí. Kéž nás chrání před vyhledáváním štěstí ve věcech, které nakonec zarmoutí, hodně naslibují, ale nic nedají. Dobře si pamatujte: křesťan je mužem a ženou radosti, Pánovy radosti; je mužem a ženou úžasu.“

24.5.2016

Vrchní imám univerzity Al Azhar: Islám nemá s terorismem nic společného

Řím. Po audienci v Apoštolském paláci udělil vrchní imám univerzity Al Azhar, prof. Ahmad Al-Tajíb, exkluzivní rozhovor vatikánským médiím. V rezidenci egyptského velvyslance při Svatém stolci rozmlouvali s tímto významným exponentem sunnitského islámu dva redaktoři Vatikánského rozhlasu, o. Jean-Pierre Yammine z arabského programu a Cyprien Viet z francouzské redakce, a Maurizio Fontana z vatikánského deníku Osservatore Romano. Rozhovor byl veden v arabštině a zaznamenán jak Vatikánským rozhlasem tak Vatikánským televizním centrem.

Jan Pavel II. byl prvním papežem, který navštívil vrchního imáma Al Azhar, v rámci své cesty do Egypta v roce Velkého jubilea 2000. Dnes přichází vrchní imám poprvé navštívit papeže do Vatikánu u příležitosti Svatého roku milosrdenství. V čem spočívá význam těchto tolik významných událostí?

Ve jménu Slitovného a Milosrdného Boha bych nejprve chtěl poděkovat Jeho Svatosti vatikánskému papeži Františkovi za to, že mě přijal i s mou delegací z Al Azhar, za dobré a vřelé přijetí, jež mi věnoval. Tato naše dnešní návštěva se konala z iniciativy Al Azhar a byla organizována touto univerzitou a Vatikánem v rámci našeho posvátného poslání, které k náboženství patří, totiž „činit lidskou bytost šťastnou, ať je kdekoliv“. Al-Azhar vede dialog či lépe řečeno má zvláštní komisi pro mezináboženský dialog s Vatikánem. Její činnost byla dříve kvůli jistým okolnostem pozastavena, ale nyní, když tyto okolnosti pominuly, dialog obnovujeme a přejeme si, aby byl lepší než dříve. Těší mne, že jsem prvním šejkem z Al Azhar, který navštěvuje Vatikán a zasedá s papežem k rozhovoru v atmosféře nesené debatou a porozuměním.

Před několika okamžiky se vrchní imám setkal s papežem Františkem ve Vatikánu. Co nám můžete říci o tomto setkání a atmosféře, v níž se odehrávalo?

Prvním velmi silným dojmem je, že tento muž je mužem pokoje, mužem, který následuje nauku křesťanství, které je náboženstvím lásky a míru. Viděli jsme, že Jeho Svatost je člověkem, který chová úctu k jiným náboženstvím a prokazuje ji jejich následovníkům; je člověkem, který zasvěcuje svůj život také službě chudým a bédným a bere na sebe odpovědnost za člověka obecně. Je to asketický člověk, který se vzdal pomíjivých požitků světského života. Všechny tyto rysy s ním sdílíme, a proto jsme cítili přání se s tímto člověkem setkat, abychom na tomto rozlehlém společném poli společně pracovali pro lidstvo.

Jaké povinnosti mají velcí náboženští představitelé a náboženští vůdci v dnešním světě?

Jsou to povinnosti těžké i závažné zároveň, protože víme – jak jsme si řekli také s Jeho Svatostí – že všechny moderní filosofie a sociální ideologie, které vzaly do svých rukou vedení lidstva a zároveň byly vzdáleny náboženství a vzdáleny nebesům, ztroskotaly ve svých pokusech učinit člověka šťastným a odvést ho pryč od válek a prolévání krve. Myslím, že pro představitele božských náboženství nadešla chvíle, kdy mají silně a konkrétně ukázat lidstvu novou orientaci směrem k milosrdenství a míru, aby se lidstvo mohlo vyvarovat velké krize, kterou nyní trpíme. Člověk bez náboženství představuje nebezpečí pro svého bližního. Myslím, že dnes, v tomto jednadvacátém století, se lidé začali rozhlížet kolem a hledat moudré vůdce, kteří by je mohli vést správným směrem. A toto všechno nás přimělo k dnešnímu setkání a k této této debatě i k dohodě o zahájení správných kroků správným směrem.

Univerzita Al Azhar se zabývá významou prací na revizi školních textů. Můžete nám něco říci k této práci?

Ano, revidujeme je v tom smyslu, že objasňujeme muslimské koncepty, které byly deformovány těmi, kdo užívají násilí a terorismus, a ozbrojenými hnutími, která předstírají, že pracují pro mír. Vybrali jsme tyto pomýlené koncepty a předložili je – v rámci studijního programu – našim žákům druhého stupně a studentům středních škol. Poukázali jsme na jejich překroucenost a úchylnost chápání a zároveň jsme se snažili, aby tyto překroucené koncepty extrémistů a teroristů studenti správně pochopili. Založili jsme světovou observatoř, která v osmi jazycích monitoruje materiály šířené hnutími extrémistů i zhoubné ideje, které zavádějí mládež na scestí. Tento materiál pak opravujeme a překládáme do dalších jazyků. A prostřednictvím „Domu egyptské rodiny“ - který sdružuje muslimy a všechny křesťanské konfese v Egyptě a je společným projektem Al Azhar a těchto církví – se snažíme odpovídat těm, kdo využívají příležitosti a čekají v záloze, aby mohli mezi křesťany a muslimy rozsévat zmatky, roztržky a konflikty. Máme také Radu muslimských učenců, které předsedá šejk z Al Azhar. Tato rada posílá mírové delegace do různých světových metropolí a vyvíjí důležitou činnost ve prospěch míru a obeznámenosti s pravým islámem. V minulosti, asi tak před rokem, jsme pořádali konferenci ve Florencii, zde v Itálii, na téma „Východ a Západ“, či lépe řečeno „Spolupráce mezi Východem a Západem“. Kromě toho přijímáme na Al Azhar imámy z evropských mešit a v rámci dvouměsíčního programu jim nabízíme formaci, pokud jde o dialog, odhalování pomýlených konceptů a integraci muslimů do jejich společnosti a do evropských národů, aby mohli být zdrojem bezpečnosti, bohatství a síly v těchto zemích.

Blízký východ se potýká s velkými obtížemi. Jaké poselství nám chcete dát v této souvislosti u příležitosti své návštěvy ve Vatikánu?

Jistě. Já přicházím z Blízkého východu, kde žiji a společně s ostatními trpím následky toho, co způsobilo proudy krve a množství mrtvých. Neexistuje žádná logická příčina těchto katastrof, které zažíváme ve dne v noci, třebaže existují určité vnitřní a vnější motivace, jejichž souběh tyto války podnítil. Stojím dnes v srdci Evropy a chtěl bych využít své přítomnosti v této

instituci tak významné pro katolíky – ve Vatikánu – abych vyslovil apel adresovaný celému světu, aby se sjednotil, sevřel šiky, postavil se terorismu a skoncoval s ním, protože se domnívám, že bude-li tento terorismus přehlížen, draze za to zaplatí nejen lidé na Východě, ale mohlo by se stát, že budou trpět společně lidé na Východě i na Západě, jak už jsme viděli. Proto můj apel na svět a na svobodné lidi v tomto světě zní: neodkladně se domluvíte a zasáhnete, aby byla učiněna přítrž krveprolévání. Dovolte mi, abych v tomto prohlášení řekl jedno: ano, terorismus existuje, ale islám nemá s tímto terorismem nic společného. A toto platí pro Ulamá (islámské učence, pozn. překl.) i pro křesťany a muslimy na Východě: Ti, kdo zabíjejí muslimy a zabíjejí také křesťany, chápou islámské texty špatně, ať už záměrně či z nedbalosti. Univerzita Al Azhar svolala před rokem Generální konferenci muslimských ulamů, sunnitských i šíitských, pozváni byli také představitelé východních církví, různých náboženství a vyznání, svého představitele na tuto konferenci probíhající pod záštitou Al Azhar vyslali dokonce i Jezídové. A mezi nejvýznačnějšími body společné deklarace zaznělo, že islám a křesťanství nemají nic společného s těmi, kdo zabíjejí, a požádali jsme Západ, aby tuto úchylnou a zavedenou skupinu nesměšoval s muslimy. Jednohlasně jsme řekli, že my - muslimové i křesťané - jsme pány této země a partneři, a každý z nás má na tuto zemi právo. Odmítli jsme nucenou emigraci, otroctví a obchod se ženami ve jménu islámu. Chtěl bych na tomto místě říci, že tato záležitost by neměla být představována jako pronásledování křesťanů na Východě. Naopak, víc obětí je mezi muslimy než mezi křesťany. Touto katastrofou trpíme všichni společně. Stručně řečeno, chtěl bych uzavřít s tím, že nelze svalovat vinu na náboženství kvůli deviacím některých jeho následovníků, protože v každém náboženství existuje úchylná skupina, která pozvedla prapor náboženství, aby v jeho jménu zabíjela.

Chtěl byste závěrem něco dodat?

Ještě jednou chci vyjádřit vřelé poděkování, uznání a naději – kterou si ponesu s sebou – na společnou práci muslimů a křesťanů, Al Azhar a Vatikánu, na povznesení člověka, ať je kdekoli, bez ohledu na jeho náboženství a krédo, a na jeho ochraně před krizí působenou ničivými válkami, chudobou, nevědomostí a nemocemi.

Kázání z Domu sv. Marty

24.5.2016

Papež: Každodenní svatost je anonymní

Vatikán. „Bezúhonně kráčet v Boží přítomnosti – kázal dnes papež František v kapli Domu sv. Marty – znamená **ubírat se ke svatosti. Toto nasazení však potřebuje srdce, které umí odvážně doufat, dát se všanc a jednoduše se otevřít Boží milosti.**“

Svatost se nekoupí. Nedosáhne se jí ani těmi nejlepšími lidskými silami. „Jednoduchá svatost všech křesťanů, naše svatost, kterou máme denně pěstovat – řekl v úvodu Petrův nástupce – je cesta, kterou se lze ubírat jedině za podpory čtyř nezbytných náležitostí: odvahy, naděje, milosti a obrácení.“

Papež komentoval liturgické čtení z prvního listu sv. Petra (1,10-16), který označil za „malý traktát o svatosti“. A ta spočívá především v bezúhonném putování v Boží přítomnosti.

„Svatost je pouť, nelze ji koupit, neprodává se a ani nepůjčuje. Svatost je pouť v Boží přítomnosti a tuto pouť musím vykonat já. Nemůže ji vykonat někdo jiný místo mne. Mohu se modlit za to, aby druhý byl svatý, ale putovat musí on, ne já. Putovat v Boží přítomnosti, bezúhonně. Použiju dnes čtyři slova, která nás učí každodenní svatosti, oné svatosti, která je – řekněme – anonymní. Prvním slůvkem je odvaha. Putování ke svatosti vyžaduje odvahu.“

„Boží království – pokračoval papež – je pro ty, kdo mají odvahu jít dál, a odvaha – dodal vzápětí – plyne z „naděje“, což je druhá náležitost cesty ke svatosti. Odvaha doufá v setkání s Ježíšem. Třetí se vyskytuje v listu sv. Petra, kde stojí: »celou svoji nadějí upněte k Božímu daru«, k milosti.

„Svatost nemůžeme vytvořit. Nikoli. Je to milost. Být dobrým a svatým, každý den trochu v křesťanském životě pokročit - to je Boží milost, o níž musíme prosit. Na cestu je třeba se vydat s odvahou, nadějí a ochotou přijmout milost. Naděje cesty - o tom je krásná 9. kapitola listu Židům, přečtete si ji. Vypráví o cestě našich praotců, kteří byli povoláni Bohem jako první, a o tom, jak postupovali vpřed. O našem otci Abrahámovi čteme: »Vystěhoval se, ačkoli nevěděl, kam jde.« (Žid 11,8). Měl však naději.“

„Petr ve svém listě - řekl dále papež - poukazuje ještě na čtvrtou náležitost, když vybízí čtenáře a posluchače, aby se nepřizpůsobovali dřívějším žádostem a každodenní niternou snahou měnili své srdce.“

„Každodenním obrácením. Někoho možná napadne: »Ale otče, k obrácení je třeba konat pokání a bičovat se...« - Ne, nikoli. Jde o malá obrácení. Když dokážeš nepomlouvat druhého, jsi na dobré cestě stát se svatým. Je to jednoduché. Já vím, že vy nikdy druhé nepomlouváte... Chce-li se mi ale kritizovat bližního, kolegu z práce, kousnu se trochu do jazyka. Jazyk trochu opuchne, ale ozdraví se váš duch. Být na cestě bez velkých umrtvování. Jednoduše. Cesta svatosti je prostá. Nevracet se zpět, ale stále a statečně jít vpřed.“

Generální audience

25.5.2016

Modlitba – pramen Milosrdenství

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Evangelní podobenství, které jsme právě vyslechli, obsahuje důležité poučení: „Je třeba stále se modlit a neochabovat“ (v.1). Nejde tedy o to modlit se občas, když se mi chce. Nikoli. Ježíš říká, že **„je třeba stále se modlit a neochabovat“** a podává příklad o vdově a soudci. Soudce je mocná osobnost. Je povolán vynášet rozsudky na základě Mojžíšského Zákona. Proto biblická tradice doporučovala, aby soudci byli lidé bohabojní, důvěryhodní, nestranní a nepodplatitelní (srov. Ex 18,21). Naproti tomu tento soudce se „Boha nebál a na lidi nedal“ (v.2). Byl to soudce ničemný a bezohledný, který nebral v potaz Zákon, ale dělal, co se mu zachtělo, podle svého zájmu. A na něho se obrací vdova, aby jí zjednal spravedlnost. Vdovy spolu se sirotky a cizinci byli nejslabšími kategoriemi společnosti. Práva, která jim zajišťoval Zákon, mohla být snadno pošlapána, protože šlo o lidi osamocené a bezbranné a stěžít je mohli uplatnit. Samotnou chudou vdovu nikdo nehájil, mohli ji ignorovat a upřít spravedlnost. Tak také sirotek, cizinec, přistěhovalec. I v té době byla tato problematika velmi živá. Vzhledem k soudcově lhostejnosti užívá vdova svoji jedinou zbraň a nepřetržitě se dožaduje, aby se jí soudce zastal, a předkládá svůj požadavek spravedlnosti. A touto svojí vytrvalostí dosahuje cíle. Soudce ji totiž nakonec vyslyší, avšak ne proto, že by byl pohnut milosrdenstvím nebo svědomím. Jednoduše přiznává: „Zastanu se té vdovy, protože mě obtěžuje; jinak sem bude ustavičně chodit a trápit mě“ (v.5).

Z tohoto podobenství vyvozuje Ježíš dvojí závěr. Pokud vdova dokázala přesvědčit nepoctivého soudce svým ustavičným dožadováním, tím spíše se Bůh, který je dobrý a spravedlivý, „zastane svých vyvolených, kteří k němu volají ve dne v noci“, nenechá je „dlouho čekat“, ale „zastane se jich rychle.“ (vv.7-8).

Proto Ježíš vybízí, že je třeba se modlit a „neochabovat“. Všichni zakoušíme chvíle únavy a malomyslnosti, zejména když se naše modlitba jeví jako neúčinná. Ježíš nás však ujišťuje: na rozdíl od nespravedlivého soudce Bůh vyslyší svoje děti neprodleně, i když to neznamená, že tak učiní v tom čase a tím způsobem, jak bychom chtěli. Modlitba není kouzelná hůlka!

Modlitba pomáhá uchovávat víru v Boha a svěřovat se mu, i když nerozumíme Jeho vůli. Sám Ježíš, který se hodně modlil, je nám v tom příkladem.

List Židům uvádí, že „v době, kdy jako člověk žil na zemi, přednesl s naléhavým voláním a se slzami vroucí modlitby k tomu, který měl moc ho od smrti vysvobodit, a byl vyslyšen“ (Žid 5,7). Toto sdělení se na první pohled jeví jako nepravděpodobné, protože Ježíš na kříži

zemřel. List Židům se však přece nemýlí: Bůh opravdu Ježíše vysvobodil ze smrti a umožnil mu nad ní plně zvítězit, avšak cesta k tomuto vítězství vedla skrze smrt! Zmínka o vroucí modlitbě odkazuje k Ježíšově modlitbě v Getsemanech. Ježíš, kterého se zmocnila úzkost, prosí Otce, aby jej zbavil hořkého kalicha utrpení, ale svojí modlitbou, jež je prostoupena důvěrou v Otce, se plně svěruje do Jeho vůle: „Avšak ne jak já chci – říká Ježíš – ale jak ty chceš“ (Mt 26,37). **Předmět prosby se stává druhořadým, důležitý je především vztah s Otcem. Takto působí modlitba: proměňuje touhu a utváří ji podle Boží vůle, ať už je jakákoli, protože kdo se modlí, uchází se především o sjednocení s Bohem, který je milosrdnou Láskou.**

Podobenství končí otázkou: „Ale nalezne Syn člověka na zemi víru, až přijde?“ (v.8). Touto otázkou jsme všichni varováni: nesmíme upustit od modlitby, i když není opětována. Modlitba uchovává víru a bez ní víra vrávorá! Prosme Pána o víru, která se stává ustavičnou a vytrvalou modlitbou, jako u oné vdovy z podobenství; víru, která se živí touhou po Jeho návratu. A v této modlitbě zakoušejme soucit Boha, který jako Otec, pln milosrdné lásky, jde v ústřety svým dětem.

Homilie

26.5.2016

Eucharistie – síla lásky vzkříšeného Pána

Homilie papeže Františka z liturgie Těla a Krve Páně, baz. sv. Jana na Lateránu

„To číňte na mou památku“ (1 Kor 11,24.25).

Tento Ježíšův příkaz ustanovení eucharistie podává apoštol Pavel dvakrát, když píše Korintské obci. Je to nejstarší svědectví Kristových slov při Poslední večeři.

„To číňte“. To znamená vezměte chléb, vzdávejte díky a lámejte; vezměte kalich, vzdávejte díky a podávejte. Ježíš přikazuje *opakovat gesto*, kterým ustanovil památku své Paschy a kterým nám daroval svoje Tělo a svoji Krev. A toto gesto se dostalo až k nám.

Podmětem činění eucharistie je vždycky Ježíš, ale uskutečňuje se skrze naše ubohé ruce, pomazané Duchem svatým.

„To číňte“. Již dříve Ježíš žádal po apoštolech, aby činili to, o čem měl sám jasno v poslušnosti k Otcově vůli. Slyšeli jsme to před chvílí v evangeliu: **„Vy jim dejte jíst“ (Lk 9,13). Ve skutečnosti je to však Ježíš, který žehná a láme chleby, dokud nenasytí všechny lid. Pět chlebů a dvě ryby však nabízejí jeho učedníci.** A Ježíš to chtěl právě takto: místo, aby rozpustili zástup, měli dát k dispozici to málo, co měli. A potom další gesto: zbylé kousky chleba, které lámaly svaté a ctihodné ruce Pána, procházejí nuznými rukama učedníků, kteří je rozdávají lidem. Činí to také spolu s Ježíšem a „dávají jíst“ spolu s Ježíšem. Je zřejmé, že tento zázrak nemá jenom utišit hlad jediného dne, nýbrž je znamením toho, co Kristus zamýšlí vykonat pro spásu celého lidstva darováním svého těla a svojí krve (srov. Jan 6,48-58). Přesto je však vždycky zapotřebí, abychom učinili ona dvě drobná gesta: nabídli trochu chleba a ryb, které máme, obdrželi z Ježíšových rukou lámaný chléb a rozdali jej druhým.

Lámat – to je další slovo, které vysvětluje význam slov „to číňte na mou památku“. Ježíš se vydal, vydává za nás. A žádá nás, abychom se dali a vydali za druhé. Právě „lámání chleba“ je obrazem, rozpoznávacím znamením Krista i křesťanů. Vzpomeňme na Emauzy: poznali jej „při lámání chleba“ (Lk 24,35). Připomeňme si první Jeruzalémskou obec: „Setrvali.. v lámání chleba“ (Sk 2,42). Eucharistie je středem a formou života církve od samotného počátku. Pomysleme však také na všechny svaté a světice – proslulé i anonymní – kteří „lámali“ sami sebe, svůj život, aby „dali jíst“ bratřím. Kolik maminek a tatínků spolu s chlebem, nakrájeným na domácím stole, lámalo svoje srdce, aby vychovali děti a vychovali je dobře! Kolik křesťanů jako zodpovědných občanů lámalo svůj život, aby bránilo důstojnost všech, zejména těch nejchudších, odepsaných a diskriminovaných! Odkud se jim dostává sil

na to všechno? Právě z eucharistie, silou lásky vzkrášeného Pána, který pro nás také dnes láme chléb a opakuje: „To čiňte na mou památku.“

Ať rovněž gesto *eucharistického procesí*, které zakrátko učiníme, odpoví na tento Ježíšův příkaz. Gesto učiněné na Jeho památku, gesto nasycení dnešního zástupu, gesto lámání naší víry a našeho života jakožto znamení Kristovy lásky k tomuto městu a k celému světu.

26.5.2016

O. Cervellera: Křesťané jsou v Iráku terčem útoků, protože sjednocují Irák

Irák. Jeden milion dvě stě tisíc euro vynesla sbírka vyhlášená agenturou AsiaNews na podporu iráckých uprchlíků, kteří odešli z Mosulu před hrozbou Islámského státu. **Projekt nazvaný „Adoptuj křesťana v Iráku“** probíhá už několik měsíců a podporuje tisíce lidí v úsilí o rekonstrukci země. Jak řekl Vatikánskému rozhlasu ředitel AsiaNews **o. Bernardo Cervellera**, cílem kampaně je shromáždit 3,5 milionu euro:

*„Je to zkrátka křesťanský způsob, jak být nablízku uprchlíkům z Mosulu. Pohled na ohromný zástup tisíců lidí – bylo jich více než 100 tisíc – kteří prchali z Mosulu s nadějí na záchranu, byl šokující. Zeptali jsme se proto iráckých biskupů, co můžeme dělat, a oni odpověděli: **„Pomozte nám, abychom jim mohli dát najíst“**. Lidé nepřestávají přicházet, jdou ve vlnách. Proto jsme vyhlásili tuto akci: „Adoptuje křesťana z Mosulu“, to znamená věnuj alespoň 5 euro, což je obnos, který poskytne jídlo pro jednoho člověka na jeden den. A musím říci, že reakce byla opravdu velká.“*

O. Cervellera upřesňuje, že místní církve v Iráku **využívá pomoci nejen pro křesťany, ale také pro Jezídy a muslimy**, kteří jsou obětí násilností a útlaku ze strany samozvaného Islámského státu. Zatímco zpočátku byly prostředky určeny pouze na stravu a léky, nyní se využívají také na podporu bydlení a budování sítě škol.

„Je krásné, že tito uprchlíci chtějí zůstat v Iráku a pracovat na jeho rekonstrukci. Uprchli z Mosulu, z Planiny Ninive – kterou IS okupuje zhruba dva roky – a odešli do Kurdistánu, který je jedinou trochu pokojnější oblastí Iráku. Utekli do Erbílu a také do hor na severu Kurdistánu, například od Amadiye, Dohuku apod.“

Tradice soužití založená na společné státní příslušnosti a arabské kultuře je v Iráku velmi rozvinutá, dodává ředitel AsiaNews. Křesťané jsou vnímáni jako exponenti arabské kultury, jako její rozvinutá avantgarda, to všechno vzájemné vztahy usnadňuje, dodává.

„Myslím, že křesťané se stali terčem této války tzv. Islámského státu a že jisté státy Perského zálivu přímo či nepřímo podporují IS právě proto, že pokud budou zlikvidováni křesťané, bude zlikvidována jednota Iráku,“ říká otec Bernardo Cervellera.

27.5.2016

Ať se z víry nestává ideologie a z lásky filantropie, vyzval Petrův nástupce orionisty

Vatikán. V závěru generální kapituly Malého díla Boží prozřetelnosti přijal dnes papež František následovníky jeho zakladatele, italského světce, dona Luigiho Oriona (1872-1940; *foto*). Členové kongregace Synů Boží prozřetelnosti, zvaní orionisté, jsou dnes v téměř tisícovém počtu přítomní ve třiceti zemích světa. Spolu s ženskou větví – kongregací Malých sester misionářek milosrdné lásky – sekulárním institutem a oblátou dona Oriona čítá celé dílo přes dva tisíce členů. Jeho novým představeným a osmým následovníkem zakladatele se stal

dvaapadesátiletý Brazilec, o. Tarcisio Vieira. Petrův nástupce ve své promluvě vyšel z tématu generální kapituly – „služebníci Kristovi a služebníci chudých“.

"Zásadní je neustále udržovat v jednotě tyto dva rozměry vašeho osobního a apoštolského života. Byli jste povoláni a posvěceni Bohem, abyste zůstávali s Ježíšem a sloužili Mu v chudých lidech, vyděděných společnostech. V nich se dotýkáte Kristova těla a sloužíte mu a zároveň můžete růst v jednotě s Ním. Bděte, aby se z víry nestávala ideologie a z milosrdné lásky pouhá filantropie."

V dnešní době vyžaduje hlásání evangelia kromě velké lásky k Pánu také výjimečnou podnikavost, pokračoval papež František.

"Dozvěděl jsem se, že ještě za života dona Oriona vám říkali „běžící kněží“, protože vás vídali neustále v pohybu, mezi lidmi, s krokem člověka, který spěchá. „Amor est in via“, připomínal sv. Bernard, „láska je stále na cestě, stále v pohybu“. Spolu s donem Orionem vás tedy vybízím, abyste nezůstali uzavřeni ve svém prostředí, nýbrž vycházeli ven."

Církev totiž velmi potřebuje kněze a řeholníky, kteří se neomezují pouze na působení v charitativních institucích – které jsou samozřejmě nezbytné, nýbrž dokážou překročit jejich hranice a vnášet do každého prostředí, byť nejvzdálenějšího, vůni Kristovy lásky.

"Neztrácejte nikdy ze zřetele církev ani své řeholní společenství – naopak, tam, ve vašem večeradle, musí být srdce ukotveno. Avšak potom má vycházet a přinášet Boží milosrdenství všem lidem bez rozdílu."

V závěru Svatý otec František poukázal na osobní přilnutí ke Kristu a duchovní formaci, které jen posílí účinnost církevní služby. Pokud řeholníci svědčí o kráse zasvěceného života a zároveň vedou dobrý řeholní život, mohou být vzorem pro mladé lidi. Obdobně jako pro dílo dona Oriona byl jistě rozhodující příklad svatého Jana Boska, který byl jeho učitelem.

"Život plodí život, svatý a šťastný řeholník vzbuzuje nová povolání".